

Čemu vera?

Vera je dar od Boga, ki ga prejmemo pri krstu. Vera je možnost, zmožnost, priložnost, opcija, da vstopimo v odnos z Bogom, da smo z Bogom v odnosu t.j. v milostnem stanju.

Čemu dobimo ta dar? V čem je bistvo vere? Pri krstu na koncu obreda krstno svečo prižgemo ob velikonočni sveči in plamen te sveče ponazarja vero. Vera ti mora v vsaki uri življenja odgovoriti na bistvena življenjska vprašanja: kdo sem; čemu sem; kaj naj v življenju počnem; kako priti do resnične sreče; kaj je dobro, kaj je zlo. Vera ti mora dajati smisel življenja.

Seveda, vera postane še posebej v okolju zasoljenem s tradicionalno teologijo, nefunkcionalna, toga, nesmiselna. To se zgodi, ko ločimo vero od Boga. Ko vse skupaj postane zgolj nekaj, kar odključamo. Apostol Jakob nas posebej opozarja, na to dejstvo »mrtve vere«: »Vera, če nima del; sama zase je mrtva. Ti imaš vero, jaz imam pa dela. Pokaži mi svojo vero brez del in jaz ti bom pokazal vero iz svojih del.« (Jak 2,17-18). Kakšen je smisel vere, če me ta vera ne ne more omogočiti pet minut blažene sreče pred tabernakljem, (mimogrede na sprehodu ali na poti iz službe), kakšna vera je to, če v spovednici ne najdem notranjega miru, kakšna vera neki je to da me ne pripelje ob nedeljah k maši?

Tudi Rok je imel težave z vero. A jo je našel, ko jo je začel dejavno prakticirati. Kakor bomo videli v nadaljevanju.

VERA SV. ROKA

Sveti Rok je, še preden je postal svetnik, imel težave s svojo vero ali pa tudi s svojim življenjem. Bil je vzgojen v tradicionalni družini 12. stoletja. Kot sin plemenitih staršev mu prav gotovo ni nič manjkalo. Še več, vsega je imel preveč. Njegova vera je potekala po ustaljenih tirih, lahko bi rekli po navadah in tradicijah takratnega časa, zaradi katerih ni bil toliko v ospredju odnos z Bogom, kako odnos s tradicijo. Če ne bi starši umrli, ko je bil Rok rosno mlad, najbrž ne bi bil nikdar svetnik. Bil bi eden izmed povprečnežev tistega časa, katerega obstoj bi bil zapišan samo v kakšnem zaprašenem arhivu.

Toda Roku, ko je bil še rosno mlad so umrli starši. In njegovo življenje je bilo pretreseno do temeljev. Res je bil pobožen, res je bil za svoja leta dokaj odrasel (kdo pa ni v času pubertete pameten za vse), živel je v skladu s svetnimi navadami in cerkvenimi tradicijami tistega časa. Toda kljub vsemu temu, ob smrti staršev ni vedel kaj bi sam s seboj počel.

Imel je na izbiro dvojje (kot je to običajno): ali da se prepusti letargičnemu življenju bogatega plemiškega dediča, ali pa nekaj naredi s svojim življenjem. Izbral je slednje: bogastvo prepustil sorodnikom, ter se odpravil na romanje v Rim, s željo, da bi med tem romanjem pogruntal kaj naj počne, kako naj živi in najpomembnejše: čemu naj živi.

Pri **romanju** ni toliko pomemben cilj, temveč pot, ki jo opravimo. Sveti Rok se je torej odpravil na pot. Dlje kot je cilj, napornejša kot je pot, do boljšega spoznanja pridemo. Na tem romanju Rok prihaja v različne kraje, kjer se ljudje soočajo z grozo kužnih bolezni, ki jih v tistem času ni primanjkovalo (koze, ošpice, bubonska kuga, pljučnice itd.). Ob teh preizkušnjah pride do izraza beseda apostola Jakoba:

Kaj pomaga, moji bratje, če kdo pravi, da ima vero, nima pa del? Mar ga lahko vera reši? Če sta brat ali sestra gola in jima manjka vsakdanje hrane, pa jima kdo izmed vas reče: »Pojdita v

miru! Pogrejšta se in najejta!« a jima ne daste, kar potrebujeta za telo, kaj to pomaga? Tako je tudi z vero, če nima del; sama zase je mrtva. (Jak 2,14-17)

Ta Svetopisemski odlomek največkrat povezujemo s karitativnim delom. Češ, tisti ki je veren se bo razdajal za drugega. A tudi tukaj, pri nesebičnem razdajanju potrebujemo vero: čemu se bom daroval za druge, brezplačno, brez pohvale, brez gradnje spomenikov? Zaradi Jezusa Kristusa vendarle in zaradi vere vanj.

Brez del vere, ostane naša vera, da »Jezus vstal od mrtvih« zgolj mrtva črka na naših ustnicah. Rokova tradicionalna vera bi ostala zgolj mrtva črka na njegovih ustnicah, če ne bi spraval od doma na romanje v Rim in če se ne bi na tem romanju srečal s kužnimi bolniki, ki jih je ozdravljaj z znamenjem križa.

Ko obišeš cerkev, kjer je Najsvetejši zakrament, četudi kot turist, s tem dejanjem, s tem delom krepiš, izražaš svojo vero. Cerkve v turističnih krajih so oblegane s turisti. Oni se spreobračajo, a mi katoličani odpadamo stran, kot nezrele tepke ob nevihti. Kolikokrat sem ob različnih romanjih opazil: gremo na romanje, a ljudje, ki gredo na »romanje« sploh ne vstopijo v cerkev. Če pa slučajno vstopijo, vstopijo kot »krave v hlev«.

Rokova vera je Roka primorala, da je odšel na romanje v Rim. Na tej poti mu je vera v čudežno moč znamenja svetega križa Roku, podelila milost smisla življenja. Rokova vera, v čisto preprosto moč znamenja svetega križa, je v Rimu osramotila škofo, kardinale, cerkvene učenjake, celo samega papeža.

In ta vera, ga je obvarovala obupa, ko so ga ob prihodu domov domači strpali v zapor, ker ga niso prepoznali in so mislili, da je vohun.

Vsak pa naj se sam zase vpraša, kakšna je njegova/njena vera:

- Kakšna vera je vera, ki te ne more spraviti v molitev pred tabernakljem (četudi Jezus ni slovesno izpostavljen v monštranci)?
- Kakšna vera je vera, ki ti onemogoča obhajanje na roke, če ne gre drugače?

- Kakšna vera je vera, ki ti v spovednici ne prinese tolažbe in upanja v življenju? Kakšna vera je vera, ki ti npr. ne potisne metle v roke in greš pospravljat cerkev, ne da bi te moral kdo posebej prositi za to?
- Kakšna vera je vera, zaradi katere si ves zafrustriran, če ni vse tako, kot je bilo včasih?
- Kakšna vera je vera, ki tvojim pokojnim sorodnikom, ki se pacajo v vicah ali peklu, ne more pridobiti popolnega odpustka za 1. november, ker le ti niso prejeli poslednjih zakramentov?
- Kakšna vera je vera, ki tvoje otroke, vnuke, nečake, bratrance itd. sili k verouku, ne pa tudi k nedeljski sveti maši?

Kakšna je vera, ki ti v življenju ne daje možnosti zaupanja in upanja v Jezusovo vstajenje od mrtvih?!? Če je Božja ljubezen obudila Jezusa od mrtvih, bo obudila tudi nas. To čudežno dejanje izkazuje vsemogočnost Boga, tudi v naših trivialnih peripetijah vsakdanjega življenja.

Samo vera ne rešuje in ne odrešuje. Po cerkvenih zapovedih ti sicer pripadajo določeni privilegiji in določeni obredi, toda kaj ti to pomaga, ko v življenju pridejo preizkušnje in skušnjave? Koliko vernih prezgodaj konča svoje življenje ali pa koliko vernih se oddalji od Cerkve in Boga?

PONESREČEN PRISTOP

Veliko vernikov ima do svoje vere ponesrečen pristop. Vero dojema kot nekakšno pridobivanje, »odkljukati« določene tradicionalne obrede in *voila*, po nekakšnem hokus pokusu smo verni. Ampak to je daleč, daleč od vere.

Kajti vera je, kakor smo na začetku dejali: možnost, priložnost, odprta vrata do Boga. To vero, to priložnost kot dar prejmemo pri krstu, torej je že v nas. Nam je ni potrebno pridobivati. Tudi Boga nam ni potrebno pridobivati. Ne boste verjeli, od trenutka oblivanja z vodo je v nas. Bog je že pri nas, Bog je že prisoten v našem življenju. Mi ga moramo samo spoznati, na nek način »obuditi od mrtvih«.

svet	Bog
zunaj	znotraj
pridobivanje	spoznanje
preizkušnja	skušnjava

Svet temelji na pridobivanju. Vera in Bog pa na spoznavanju. Spoznanja pa ni brez srečanja.

Ne poizkušajte pridobiti vere, morate jo samo »vklopiti«, morate samo Boga spoznati. Sveti Rok je na romanju vklapljal, spoznaval svojo vero v Jezusovo vstajenje od mrtvih, v čudežno moč svetega križa. Na romanju je spoznaval Božje kreposti, zaradi katerih je lahko postal svetnik. Preko zunanjih okoliščin, romanja, različnih preizkušenj, se je v njegovi notranjosti prebujalo Božje življenje.

Na tem mestu je vredno omeniti **preizkušnje** in **skušnjave**. Preizkušnja je vedno nekaj zunanjega. Preizkušnje vedno pridejo iz okolice, v kateri živimo in delamo. Preizkušnja sama nas ne ogroža. Poglejmo primer:

Nekdo opazi v svoji okoli nekaj, ali nekoga izredno lepega, privlačnega. V notranjosti tega osebnika se pojavi skušnjava poželenja, hotenja. Bomo Boga obtoževali in kazali s prstom Nanj, ker si je drznil ustvariti nekaj, ali nekoga izredno lepega, privlačnega, celo koristnega. Mi smo tisti, v katerih notranjosti se zaradi zunanje preizkušnje lepega, privlačnega, koristnega v nas zbudi skušnjava poželenja, hotenja, greha.

In tukaj pride do izraza ta naša osebna vera. Če naša vera temelji na dejstvu da je Jezus Kristus vstal od mrtvih, da ga je Božja vsemogočna ljubezen obudila od mrtvih, se bomo zavedali svoje lastne obdarjenosti, svoje lastne prisotnosti v Bogu in bomo ob preizkušnji izredno lepega, privlačnega ali celo koristnega samo zamahnili z roko in odšli dalje, ne da bi bilo naše srce posebej vznemirjeno. Če pa dejansko ne verujemo, da nam Bog v svoji ljubezni že itak daje več, kot potrebujemo, pa bomo dovolili mislim, hotenjem, željam, da preplavijo naše srce in naš um, ter se v nas razpredejo skušnjave, ki se jim največkrat predamo.

Zatorej ne poizkušajte pridobiti vere, ker jo že imate v svoji notranjosti. Trudite pa se jo spoznati, »vključiti«, da bo v vseh preizkušnjah življenja opravila svojo nalogo, ter vas povezala in ohranila v Bogu.

Enostranskega recepta ni. Tudi ne obstajajo različne tehnike. Danes je svet preveč tehničen, preveč pridobiten. Kajti bistvo vseh naučenih tehnik je, da nekaj pridobimo. Mi pa v bistvu moramo samo spoznat, kaj imamo, da to lahko uporabimo. Vernik je kot jadralec, ki ne proizvaja, ne pridobiva vetra, temveč se zgolj nauči, in to ne iz teorije, temveč iz prakse uporabljati naravne danosti vetra in jih izkoristiti zato, da lahko pljuje. Tako vernik ne pridobiva vere, ki jo je že prejel pri krstu, ne pridobiva Boga, ki že prebiva v njem:

Toda ne prosim samo za té, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame: da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal. (Jn 17,20-21)

Kaj bomo torej naredili, da bomo spoznali Boga:

Vera v Jezusovo navzočnost v Najsvetejšem zakramentu:

Začeli bomo zahajati v cerkve. Ne samo ob nedeljah, temveč tudi med tednom. Ko smo na sprehodu, ko gremo v ali iz službe, ko gremo po opravkih v Ribnico, Kočevje, Ljubljano bomo vstopili v cerkev pred Jezusa v tabernaklju. Morda samo za pet minut, samo toliko, da ga pozdravimo. To bomo storili tudi ko bomo šli na morje, na izlet itd. Večkrat ko smo pred milostno podobo Jezusa v Najsvetejšem zakramentu, več milosti prejmemo. In milosti ni nikdar preveč!

Zaupanje v zakrament svete spovedi:

Redno bomo začeli obhajati zakrament svete spovedi. Še posebej pred prvim petkom. Tako se bo v našem življenju krepila posvečujoča milost, ki je za zveličanje potrebna. Tako se bomo počasi naučili zaupati Gospodu in svoje grehe, slabosti, napake, padce v skušnjavah repuščati Njemu. Polovica psihičnih problemov odpade, če vernik redno opravlja spoved.

Uporaba molitvene besede:

Ko se bodo od preizkušnjah prikradle skušnjave, bomo te nadležne misli, hotenja in želje, odpravljali, tako, da bomo na vsako skušnjava odgovorili (tudi potihoma velja) s stavkom, prošnjo: »Jezus vate zaupam«. Ne bomo se zadrževali pri klepetanju z različnimi mislimi,

hotenji, željami, temveč jih bomo z uporabo molitvene besede odpravili in mirno nadaljevali svoje življenje ali delo.

S temi dejanji bomo izkazovali in poglobljali svojo vero, kakor jo je izkazoval in poglobljal sveti Rok. On je šel na romanje, mi bomo začeli obiskovati cerkve. On je zaupal v moč svetega križa, mi pa v moč molitvene besede. On je delil tolažbo, mi pa jo bomo prejeli. Seveda ne bo šlo vedno lahko, še vedno bomo najbrž velikokrat padli. Ampak ni usoden padec, temveč je usodno to, da se po padcu ne poberemo več.

Toda tudi pri tem pobiranju imamo pomoč: v življenjskem zgledu svetega Roka in njegove mogočne priprošnje v nebesih.

MAŠNI NAMENI – AVGUST 2022

Urniki svetih maš:

Ponedeljek, sredo, četrtek in petek ob 19-ih

Sobota: 8-ih

Nedelja ob 8-ih in 10-ih

Urniki svetih maš se lahko spremenijo. Spremljajte nedeljska oznanila! Ob praznikih je urnik svetih maš napisan posebej! **Mašni nameni se pobirajo na prvi petek v času uradnih ur za naslednji mesec** (npr. marca za april)

Župnijska cerkev je za osebno molitev odprta vsak dan od 9-ih do 19-ih

Zakrament svete spovedi lahko opravite (razen če pride kaj vmes):

- pol ure pred večerno sveto mašo
- po dogovoru

Ob zadnji (smrtni) uri, oz. ko opazite, da se življenje zaključuje, poskrbite, da boste prejeli poslednje zakramente! Zvoniti po toči je prepozno!

Seznam mašnih namenov je na voljo zgolj v tiskani obliki oz. na oglasni deski!

CELODNEVNO ČEŠČENJE

V torek 16. avgusta 2022 obhajamo župnijski praznik – župnijskega zavetnika svetega Roka. Ob tej priložnosti bo, kakor vsako leto celo dnevno češčenje Najsvetejšega zakramenta, ki se bo pričelo ob 8-ih zjutraj s sveto mašo, ter končalo zvečer ob 18-ih z litanijami in sveto mašo.

Da Jezus vsaj na ta dan, ne bo nikdar sam ga boste obiskovali po naslednjem redu. V kolikor vam službene in družbene obveznosti preprečujejo, da bi ga obiskali in častili v določeni uri, ga seveda lahko obiščete kadarkoli:

- 8.00 sveta maša
- 9.00 češčenje – Dolenja vas
- 10.00 sveta maša
- 10.45 molitvena ura za beatifikacijo Magdalene Gornik
- 13.00 Rakitnica in Grčarice
- 14.00 Lipovec
- 15.00 Prigorica
- 16.00 molitvena skupina Prenove v Duhu
- 17.00 Dolenja vas
- 18.00 litanije in sveta maša

Procesija v čast svetemu Roku od Vogalovega križa do svete Marjete pa bo, če bo primerno vreme v ponedeljek, 15. avgusta ob 18-ih.

ZAKRAMENT SV. KRSTA

Vsi starši, kateri bi radi, da Bog njihovim otrokom podeli dar vere, lahko svoje otroke prinesejo h krstu.

V mesecu avgustu so krsti možni: 28. avgusta. Obvezna priprava na krst, ki se jo udeležijo starši in botri bo 22. avgusta ob 18-ih.

Pred pripravo naj se starši oglasio v župnijski pisarni ob petkih od 16-17, zaradi vpisa v krstno knjigo. Datumi priprav na krst se lahko spremenijo, spremljajte aktualna tiskana in nedeljska oznanila.

VEROUK 2022/2023

In zopet se približuje šolsko, ter s tem veroučno leto. Kakor je bilo rečeno spomladi, ko smo verouk zaključili, se lahko jeseni vpišejo k verouku v Dolenji vasi otroci, ki bodo v času od nedelje 29. maja do vključno nedelje 28. avgusta imeli 70 % udeležbo pri svetih mašah ob nedeljah in praznikih (glede na liturgični zvezek).

Pregled liturgičnih zvezkov in vpis k verouku bo potekal po trijadah v mesecu septembru. Verouk bo načeloma potekal kot je to običajno ob ponedeljkih. Urnik bo znan po vpisu.

DAROVI OB SVETI MAŠI

Slovenska škofovska konferenca je sklenila, da od 1. septembra veljajo naslednji zneski priporočenih darov:

za sveto mašo: 23 €
gregorijansko sveto mašo: 750 €
priprava poroke: 25 €
poročevalec: 50 €
pokopovalec (duhovnik ali diakon): 50 €
zvonenje (na dan): 10 €

Priporočeni darovi za sveto mašo ne pomenijo, da ste kupili sveto mašo. S tem verniki prispevajo k mesečnemu denarnemu nadomestilu za duhovnikovo delo in bivanje v župniji: 30 x 23 € = minimalna slovenska plača.

Puščice in ofri se pobirajo za vzdrževanje župnije, škofije, Cerkev. Razen na zahvalno nedeljo, ko je namenjena za vzdrževanje duhovnika.

DVA BRATA IN SESTRICA

Modernizem in tradicionalizem sta kot dva brata, ki se med seboj tepeta, grizeta, prepirata, borita za Očetovo naklonjenost.

Pod pojmom modernizem razumemo različna gibanja, ki so nastala v 19. in 20. stoletju, katerih glavni namen je bil modernizirati Cerkev. Modernizem se je napajal iz plemičnih spisov, med katerimi so bili tudi taki, ki so zavračali bistvo Katoliške Cerkve: Jezusovo utelešenje v svetih zakramentih, ter so poudarjali bolj protestantski pristop do vere.

Po drugi strani se je v istem času, kot odgovor na modernizem (podobno kot v času protireformacije) pojavil tradicionalizem, ki je poudarjal pomen latinskega jezika, kompliciranih obredov, ki je vse to, skupaj z moralnim idealom postavil potencira, kot normo.

Danes pa težko najdemo kakšno bistveno razliko med modernizmom in tradicionalizmom. Kakor se je modernizem napajal iz polemičnih spisov, ki so jih skrivaj brali in razmnoževali, isto počne danes tradicionalizem. Še več, v svoji borbi proti modernizmom se zapleta v iste, nič manj heretične izjave in pojme. V svoji borbi za tradicionalne vrednote nič ne pomišlja uporabljati moderne metode, ki jih tako strastno zavrača in graja.

Modernizem in tradicionalizem sta dva gibanja znotraj Cerkve, ki vsak na svojo stran vleče Kristusovo suktnjo in jo skuša natrgati. Modernizem in tradicionalizem sta kot dva brata, ki skušata z različnimi argumenti prepričati Očeta, da imata prav. Pri tem si ne en ne drug niti ne pretvarjata, da drug drugemu kradeta metode, s katerimi želita prepričati čim večji krog vernikov.

A modernizem in tradicionalizem imata majhno sestrico. Ki pa je starejša od obeh. Ki je doživela in preživela še kakšne mnogo hujše zmote in herezije: gnosticizem, arianizem, manihejstvo, donatizem, pelagijanizem, katari, bogomili, husiti in danes modernisti, tradicionalisti.

Ta sestrica pravzaprav sploh nima imena. Njeno rojstvo sega tja do kralja Davida. Označuje posebno vrsto vernikov, ubogih in malih brez imena in položaja, ki imajo dovolj opraviti že s tem, kar je potrebno za življenje. Anawin čisto preprosto Anawin čisto preprosto ljubi Gospoda, pri nedeljski božji službi prepeva speve in Bachov koral ter z otroško preprostostjo bere Sveto pismo. Gre za »revčke«, kot pravijo danes, za tiste, ki so zbegani zaradi dlakocepskih in učenih razprav, ki gredo nad njihovimi glavami. To seveda ne pomeni, da bi bili učenjaki izključeni iz vrste malih, ubogih in ponižnih. Nihče ni zavržen, tudi učenjaki ne, pod pogojem, da se dajo, četudi so učenjaki, poučiti.

Modernizem in tradicionalizem se mogočno in napuhnjeno zapirata vsak v svoje prav. Kakor vsaka herezija, kakor vsak odklon. Božji revčki pa so ubogi, ker v resnici gledajo in poslušajo. Tu gre za dvojne dejanj, s katerimi gremo iz sebe. Stvari prihajajo v moj pogled in v moje uho, ki jih sprejemata, da se ne zapiram več vase. Toda poslušati in gledati – koga? Ja Jezusa vendar, ki sam pravi, da je »krotak in srca ponižen« (Mt 11,29).

Kar spomnimo se, kako je Jezus okaral apostole, ki so se prepirali, kdo je večji. Še več, Jezus se zapira modrim in razumnim, razodeva pa se otročičem (Mt 11,25).

Zato se ne obremenjujte ali je bolje moliti v latinščini ali slovenščini – Bog ni zabit, razume oboje, pa tudi kitajsko, aramejsko, hebrejsko in še kakšen drug jezik. Ne obremenjujte se ali se boste obhajali na roke ali na usta, ali pa vam bodo Rešnje Kri vbrizgali v žilo (tudi to se dogaja, ko ne gre drugače). Ne obremenjujte se, če vsa vas ve za vaše grehe.

Bodite pa zelo zaskrbljeni, če zaradi forme ostanete brez obhajila, če vaših grehov Bog v spovednici ne sliši in ne odpusti. Če niste sposobni iti v prazno cerkev, ko ni nobenega in tam priznati nebesom in peklu, da je Jezus živ v tabernaklju!

Zakaj glejte: kralj David je bil prešuštnik in morilec, cestninar v priliki je izdajalec in izkoriščevalec. Da, Bog ne »gleda«, ampak vzame ves sveženj, tudi če v ni v njem vse sveže.

Nekaj pa je, česar Bog ne more prenašati in kar ga zavira in ker nima psihiatrov, ki bi jih vprašal za svet, ostane zvezan! – nekaj ovira Boga: **če se ima kdo za važnega**. Tu ne more pomagati. Če se ima kdo za več kot je, mu ni pomoči! Če se ima kdo za važnega, za nekaj posebnega, je to tako neumno, da Boga tako rekoč zmede.

Ta važnost spora med modernizma in tradicionalizma je pogubna za nas vernike, ker v nas povzročajo strupen zadah dvoma, stereotipov in predsodkov. Zato se resnično trudite, da boste postali ubogi Gospodovi reveži, da boste lahko sprejeli Božji dar: na roke, na usta, v spovednici, v gledanju Njega, ki prebiva v samotni cerkvi v tabernaklju.

In teh Gospodovih revežev ni malo: Na prvem mestu je Božja Mati Marija, nato pa vsi svetniki, ki so nam znani in neznani: sveti Rok, sveta Terezija iz Lisieuxa, Favstina Kowalska, sv. Janez Pavel II., sveta mati Terezija, sveti Nikolaj iz Flüe, sveta Genovefa Pariška, itd., itd, itd vse do kandidatov za svetnike, kot je Magdalena Gornik, škof Vovk, Cvetana Priol, Baraga.

Starejša dva brata modernizem in tradicionalizem se pričkata in potegujeta za Očetovo naklonjenost. A v vsej tej vnemi se razen takrat, ko je to predpisano na Jezusa požvižgata. Mala sestra pa ni pred tabernakljem samo takrat, ko je to predpisano. Pred tabernakljem je najdeš tudi takrat ko ni predpisano in javno oznanjeno. Mala sestra, z razliko od bratov, se požvižga na formo, ter goji iskreno pobožnost do Jezusa v Najsvetejšem zakramentu, ki osamljeno »čepi« v mnogoteri slovenski cerkvi.

Kaj je bolje,
biti cel dan, sam s svojimi križi in
težavami,
ali pa pet minut na dan
z Jezusom pred tabernakljem?

BRALCI BERIL

- Bralci beril lahko v času branja Božje besede masko odmaknejo.
- Preko e-maila lahko predhodno prejmete berilo, da se doma pripravite, v tem primeru pošljite e-mail na: ales.pecavar@rkc.si
- V primeru, da je bralec odsoten in tisti dan, ko je razporejen ne more brati naj poskrbi za zamenjavo.

Seznam bralcev beril, ter mašnih namenov je na voljo zgolj v tiskani obliki oz. na oglasni deski.

Župnijska pisarna
je odprta
petek od 16-17

Mašni nameni se
pobirajo na prvi
petek v času uradnih
ur za en mesec.

Sveta spoved
Pol ure pred
večerno sveto mašo
oz. po dogovoru.

**Bolniško
maziljenje**
Za obisk se
dogovorite preko
tel.: 031/347-427

**Duhovnik v UKC
Ljubljana:**
p. Daniel Golavšek
tel.: 041/613-378

**Duhovnik v
bolnici Novo
mesto:**
p. Marko Novak
tel.: 041/742-721

Župnijska cerkev
je odprta vsak dan
od 9-ih do 18-ih
(19-ih poleti)

Gospod, nauči me molčati.
V meni je toliko hrupa.
Moje misli so zmedene
od nemira dneva.
Podobe me vznemirjajo,
poročila, mnenja, pogovori,
doživetja in želje.
Nadlegujeta me, pollaščaj se me,
drobijo moje moči.

Gospod, nauči me nenavezanosti
nase in na tiste stvari,
ki so le na videz pomembne.
Daj mi moč, da se zberem.
Zaprem svoje oči.

Vdihavam vase tišino cerkve.
Grem proč od sebe k Jezusu pred tabernakelj.
V tvojem molku se ponovno najdem.
Tam sem tvoja.

Eva Maria Rahlfs (Ognjišče, 2008)